

VYSOKOVSKÝ KOHOUT

RECYKLOVAL VÍTĚZE ČESKÉHO VIDEOSALONU!

Festival, na kterém se chtějí sejít všichni bardi tuzemské amatérské filmařiny, je „Vysokovský kohout“. Nevelká vesnička Vysokov u Náchoda totiž pohostí téměř každého tvůrce nějakou cenou. Nebo alespoň dobrým občerstvením, které případně utiší veškeré zhrzené režiséry, na které nezbylo nějaké to čestné uznání. Na 48. ročníku tohoto oblíbeného lidového klání neprofesionálních autorů, se však recyklovali vítězové „Českého Videosalonu“, jehož finále se uskutečnilo již letos v červnu.

Nové snímky, jak už to bývá, byly zastíněny tvůrci již oceněnými na celostátním kole. Takže se většina nových autorů nemohla prosadit. Výjimkou byly filmy hrané. V této kategorii kupodivu zvítězili mladí a svěží autoři. Ti ovšem ani nepřijeli, protože vědí, že „Vysokovský kohout“ je srazem seniorů, lačných po každé ceně. Není se čemu divit. Pan Zdeněk Majer, pořadatel festivalu, mimochodem velmi milý a vtipný člověk, s cenami vůbec nešetřil. I diplom s čestným uznáním byl ověnčen nějakou hodnotnou věcnou cenou. Buď něčím do domácnosti nebo lahví vína či náradím na zahradu. Zvítězit na „Vysokovském kohoutu“ je tedy velmi jednoduché. Stačí natočit i průměrný amatérský film. Ceny jsou mnohem hodnotnější, než na národním „Českém Videosalonu“.

Začal jsem trochu zostra, uznávám, ale myslím, že už je potřeba trochu vyvětrat. Na amatérských festivalech také často vidáme tvůrce profesionálního charakteru, kteří se drží na předních příčkách a ty opravdové amatéry ke korytu nepustí. Ale to se občas stává i v jiných uměleckých kruzích. Shodli jsme se, že ve stanovách festivalů není vlastně jasné, kdo se může stát soutěžícím. Vždyť profesionál není a nikdy nebyl ten, který daný obor vystudoval, ale i ten, který byť okrajově působí na poli profesionální nebo profesionálně profilující se tvorbě. Mrzí mě to zvláště, kvůli panu Nyklovi. Vlastně mě to přímo šve. Ale tak trochu z druhé stránky. Tento božský profesionál by se vůbec neměl zahazovat s netalentovanými, byť milými seniory, kteří občas vezmou do ruky kameru. Pan Nykl, dokonalý výtvarník, animátor, scénárista a režisér, by měl okamžitě začít bavit diváky na dětském kanále České televize. A nesedět někde na párku ve Vysokově u Náchoda. Nic proti této vsi, ale má to pan Jaroslav Nykl, profesionál všemi deseti, zapořebí? Na druhou stranu, je to vedle pana Bohumíra Nováka, jediný animátor, který drží „amatérskou“ animovanou tvorbu na nohou. To už je však také záležitostí Národního a informačního střediska pro kulturu (Nipos-Artama), které jinak velmi dobře vykonává službu pro neprofesionální umění v naší zemi. Pokud bych se měl vrátit k předešlému tématu, rád bych navrhl, že

vítěz Českého Videosalonu, by se již neměl účastnit dalších „celonárodních“ přehlídek amatérského filmu. Ale to je ten malý český píseček. Ve světě profesionálního filmu či divadla i hudby je to snad ještě horší. Co s tím? Ani se mi nechce počítat, kolik má doma pan Nykl kohoutů.

Jinak jsem na „Vysokovském kohoutu“ nic nového nezažil. Staří tvůrci stále točí, na staré kamery. Stále používají nevkusných prolínaček a jiných zastaralých „vizuálních efektů“, které už dávno vyšly z módy. Nepoučí se, ani když jim říkáme, že ostrý střih je neúčinnější. Vesměs jsou to jen pořád dokola mozaiky fotografií, různé se prolínající, doprovázeny často nevkusnou hudbou a také naivním komentářem, který zbytečně popisuje to, co vidíme, nebo mluví o něčem, co vůbec není předmětem snímku. A to jak v obsahovém i v objemovém slova smyslu. Dalším kamenem úrazu jsou různé všebarevná písmenka v titulcích, černé kontury kolem nich a jiné nevzhledné záležitosti devadesátých let. Krom pana Trudiče, paní Danuše Kubátové z Čelákovic a pana Barana, což je vlastně už také profesionál, mě žádný dokumentarista nezaujal. Z hraných filmů musím vypíchnout revuální videoklip se skvělým scénářem i choreografií „Kafíčko“, režisérky Pavliny Taubingerové. Tahle nadějná studentka muzikálového herectví se jistě brzo stane profesionálkou i v audiovizí. Její film si na „YouTube“ určitě najdete.

Co bych „Vysokovskému kohoutu“ popřál? Hlavně více mladých tvůrců, kteří by se nebáli přijet osobně a převzít pomyslné žezlo po bardech, kteří už na to, omlouvám se, nestačí. Nebo lépe řečeno, kterým už nepřeje doba tzv. „videoamatérů“.

Patrik Ulrich – porotce
student FAMO v Písku
Foto: Dana a Pavel Kubátovi